

Verhalen te over: herstel het voor mij

Ik merkte al dat er iets ging gebeuren. Ik was immers al een hele tijd in zo'n opperbest humeur. Dat ken ik eigenlijk niet zo van mezelf: na de oorlog en mijn gevangenschap voel ik me vaak zo somber en zo leeg. Maar sinds een paar weken kwam er weer iets van mijn oude vuur terug, net alsof God zich weer om mij bekommerde en werkelijk iets goeds voor mij in petto had.

Gisteren was ik aan het wandelen buiten de stad, zoals ik de laatste tijd wel vaker doe. Ik ontdek de mooiste plekken, stille plekken. En ook kom ik wel in de buurt van de plaatsen waar de melaatsen wonen. Daar is het ook stil, maar onheilspellender. Ik liep in de buurt van dat vervallen kerkje, San Damiano. Steeds als de zon achter de wolken vandaan kwam, voelde ik me heerlijk warm worden op mijn blote armen. En het was net alsof die warmte steeds verder naar binnen trok.

Ik kwam dus langs die kapel en ik weet niet wat er was, maar ik werd eigenlijk gewoon naar binnen getrokken. De meeste ramen zijn gebarsten, het is er stoffig en er groeit spaarzaam gras tussen de stenen van de vloer. Midden in de kerk liggen pannen in gruzelementen op de vloer. Het lijkt een oude bende, maar als je goed, als je beter kijkt, dan is het toch een echte kerk. Niet zo groot en pompeus als de San Rufino, maar gewoon: mooi.

Wat ik het allermooiste vond, was een kruisbeeld dat er hing. Het leek met spinnenwebben te zijn opgehangen, maar Hij keek me liefdevol aan. Ik knielde, rechtsachter in de hoek, de donkerste hoek van het kerkje. Toch viel er een straaltje zon precies op mijn wang. Met mijn rechterschouder voelde ik de muur. Het was net alsof het gebed van eeuwen vanuit de stenen bij mij naar binnen stroomde. En ik begon te bidden.

Ik weet niet meer wat ik bad, maar plotseling ging er een siddering door mijn lijf. Ik werd bijna bang, maar voelde toen die warmte en dat zoete. Ik hoorde ook het suizen van een zachte bries. En toen die stem: "Franciscus!" Ik wist meteen dat Hij het was die tot mij sprak. Ik heb geantwoord: "Spreek Heer, ik ben uw dienaar. Laat mij doen wat U wilt dat ik doe." Ik kreeg sterk het gevoel dat ik mijn ogen openen moest. Dat deed ik ook en ik keek om me heen. Ik zag hoe mooi die kerk was geweest, hoe vervallen die was, hoe mooi die weer zou kunnen zijn: alles tegelijk. Net alsof die stem tegen mij bleef praten: "Zie je niet, hoe de kerk er nu uit ziet? Blijf hier niet zitten, maar ga weer verder, aan het werk! Herstel het voor mij."

En daarom ben ik hier. Ik heb stenen nodig. En hulp. Sterke handen. En olie, voor de lamp daar in het kerkje van San Damiano. Kun jij me helpen?